

WILL TURA (70) DENKT NOG LANG NIET AAN STOPPEN «De adrenaline blijft stromen»

12-10-2010

Pag. 17

Brussel «Gij gaat het nog ver brengen, manneke», zei wijlen Bobbejaan Schoepen ooit tegen Will Tura. Intussen is 'het manneke' 70 geworden en krijgt hij lof toegezwaaid van hippe jonge artiesten op 'Turalura 2'. Toch blijft de adrenaline stromen. «Elke keer sta ik met evenveel goesting op het podium.»

U staat al meer dan 50 jaar op de planken, iets waar vele artiesten u om benijden. Wat is uw geheim?

Will Tura: «Ik leef voor mijn vak en ben nooit fake geweest. Ik ben een echte muzikant, die altijd live optreedt. Van playback moet ik niks weten. Ik kan geen moment zonder muziek, zelfs op vakantie niet. Mijn vrouw leest dan boeken, maar daar heb ik het geduld niet voor. Muziek stroomt door mijn bloed. En ik doe het blijkbaar goed, want mijn publiek blijft komen. Soms kan ik het zelf niet goed geloven.»

Is de routine er nooit ingeslopen in die 50 jaar?

«Nee, nog steeds niet. Dat staat niet in mijn woordenboek. Elke keer sta ik met evenveel goesting op het podium. Onlangs moest ik een radioprogramma doen en dan sta ik om 6 uur op om nog wat aan de piano te zitten en mijn stem los te maken. Ik neem het beroep au sérieux.»

U bent een perfectionist?

«Zo noemen ze mij, maar dat klopt niet. Ook ik maak nog fouten, zoals iedereen. Niemand is 100% perfect. Het kan altijd een tikkeltje beter. Ik doe het wel zo goed mogelijk en laat zo weinig mogelijk aan het toeval over.»

Wat doet u dan als er toch iets misloopt?

«Ik ben niet het type dat begint te roepen en te tieren. Ik maak me wel eens kwaad, want ik ben

nogal opvliegend van karakter - ik ben een Leeuw - maar tien minuten later is dat vergeten. Mensen zien het wel meteen aan mijn gezicht als er iets niet naar mijn zin is.»

Hoeveel verschil is er tussen de mens Arthur Blanckaert en de artiest Will Tura?

«Mijn vrouw zegt altijd dat ze me niet herkent op het podium. Tura en Arthur Blanckaert zijn niet dezelfde personen. Misschien zit ik zo in elkaar. Ik kreeg mijn artiestennaam in de revue van Veurne, toen ik als jongetje van 12 voor het eerst optrad. Ik zong toen countryliedjes en dus moest mijn naam Amerikaans klinken. Het mocht ook niet te lang zijn, dus het was rap beklonken. (lacht)»

Hoe kwam u die avond dan thuis? 'Moeder, vanaf nu mag je me Will Tura noemen'?

«(lacht) Ik vertelde het aan mijn vader. 'Pa, weet je hoe ik heet? Will Tura'. En hij zei: 'ga naar binnen en zeg tegen je moeder dat ze je meteen in je bed moet stoppen, want die showbizz zal je nog gek maken'. Dat zal ik nooit vergeten.»

Maar uiteindelijk waren ze fier op u?

«Jawel, hoor. Mijn vader had nochtans liever gezien dat ik acteur werd. Ik had dat ook wel graag willen doen, maar heb er nooit tijd voor gehad. Ik heb ooit wel in een film gespeeld, maar door geldgebrek is die uiteindelijk niet uitgekomen. Mijn personage leek zo'n beetje James Dean, met een vestje met rechtopstaande kraag.»

U was toch ook wat James Dean vroeger, met gillende meisjes en alles erop en eraan?

«Tja, nogal, ja. (lacht) Ik moest mijn relatie met Jenny toen ook verborgen houden, zo ging dat in die tijd. En plots kondigden we aan dat we getrouwd waren, net zoals Elvis het gedaan had. Het is nu wel raar om te beseffen dat die gillende meisjes zelf al kinderen of kleinkinderen hebben, die bovendien naar mijn optredens komen.»

U bereikt ook een nieuwe generatie dankzij de tweede Turalura-cd.

«Dat is geweldig. Zo krijg je reacties van een heel ander publiek, wat echt een openbaring is. Zo blijft het interessant, hé. Die jonge gasten zijn er ook helemaal voor gegaan. Het liet hen niet onverschillig.»

U brengt ook een verjaardagsbox uit met 50 cd's. Dat is veel.

«Een pak, hé. Het zijn er zelfs meer dan de Rolling Stones, want die hadden er maar 43, wist iemand mij te vertellen. (lacht) Het zijn in totaal 500 songs, volledig geremasterd en digitaal opgepoetst en in een mooie pianobox.»

En het verjaardagsconcert, hoe gaat dat eruit zien?

«Het wordt een enorme uitdaging. Ik heb 70 songs, 70 gastartiesten en zelfs een gospelkoor dat komt meezingen. Ik moet eerlijk toegeven dat ik het misschien een beetje onderschat heb. (lacht) Maar ik heb mijn vast team bij de hand, dus het zal wel lukken.»

U werkt al lang met dezelfde mensen samen. Draagt u trouw hoog in het vaandel?

«Niet bepaald, want dat klinkt alsof het een opgave is. Terwijl ik me vooral goed moet voelen bij mensen. Als dat het geval is, dan hoef ik geen moeite te doen om trouw te blijven. Dat is met alles zo: mijn vrouw, mijn kinderen, mijn muzikanten,... Jenny en ik zijn nu al zolang samen, we gaan nog niet uit elkaar.»

Het moet nochtans niet makkelijk zijn om samen te leven met een artiest.

«Ik denk dat het applaus van het concert eens naar haar mag gaan. Leven met een zanger, het is altijd iets. Ze is nu bezorgd om mij, omdat ik te hard zou werken. Dus hebben we een goede afspraak gemaakt: ik doe nog 50 concerten per jaar. Niet meer, maar ook niet minder hé. (lacht) Mijn vrouw is heel nuchter, terwijl ik geen grenzen ken. Mijn adrenaline blijft stromen, en ik zou op alles ja zeggen. »

Zijn er dingen waar u spijt van hebt?

«Dat ik geen singer-songwriter ben. Ik ben jaloers op mensen die mooie teksten kunnen schrijven. Ik kan muziek componeren, maar dat is het ook. Nu ja, dat is ook al mooi. Ik componeer op gitaar, piano en soms zelfs op accordeon. Wist je dat Paul McCartney dat ook deed? Het is een instrument dat je tegen je hart houdt, dat je inspireert. Je voelt de klank. Het is natuurlijk een beetje démodé, maar goed.»

Heeft u geen spijt dat u nooit een doorbraak in het buitenland gekend heeft?

«Ik ben een typisch Vlaamse zanger en ik zing op mijn manier. Dat is voldoende. Ik heb er geen spijt van dat ik in het buitenland niet herkend wordt, tenzij dan door de Vlamingen. (lacht) Trouwens, hier in Brussel, waar ik woon, kennen ze mij ook niet, hoor.»

Sophie Vergucht

Will Tura speelt zaterdag 16/10 een concert in het Brusselse Viage-casino. Het verjaardagsconcert 'Tura 70' vindt plaats op 18/12 in de Ethias Arena in Hasselt.